

בתחילת הפרשה, מצווה התורה להביא את ביכורי הפירות לכהן במקדש. יחד עם הבאת הביכורים, על האדם להודות לקב"ה על שני ניסים:

א. **הצלת יעקב מלבן הארמי.**

"אַרְמֵי אֲבָד אָבִי וַיֵּרֶד מִצְרַיִם וַיֵּגֶר שָׁם בְּמַתִּי מֵעַט וַיְהִי שָׁם לְגוֹי גָדוֹל עָצוּם וָרַב"

ב. **גאולת אבותינו ממצרים.**

"וַיִּרְעוּ אֶתֵּנוּ הַמִּצְרַיִם וַיַּעֲבֹנוּ... וַיִּצְאֵנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה וּבְזֹרַע נְטוּיָה וּבְמָרָא גָדֹל וּבְאִתּוֹת וּבְמִפְתִּיּוֹת."

שאלות

- מדוע בנוסח הבאת הביכורים מזכירים את הצלת יעקב מלבן, ולא מזכירים את הצלת יעקב מעשו?
- מדוע בנוסח הבאת הביכורים מזכירים רק את יציאת מצרים ולא את שאר הניסים במדבר - קריעת ים-סוף, ירידת המן, באר מרים, מלחמת עמלק ועוד?
- רש"י כותב על ניסי ההצלה שנעשו לאבותינו: "מזכיר חסדי המקום" (דברים כו,ה) מדוע אינו כותב בשפה המוכרת "חסדי ה' "?

נקודת הביאור

הקב"ה מצווה להביא את הביכורים רק לאחר שבני ישראל יכנסו לארץ, ויתיישבו בה **באופן קבוע**. במהלך הדורות עם ישראל התגורר במקומות שונים. בחלק מהמקומות התיישבנו באופן קבוע, אך היינו צריכים לניסים של הקב"ה כדי לשרוד, כיוון שאותם מקומות לא היו ראויים וטובים. לכן ההודאה בהבאת הביכורים היא על כך שהקב"ה נתן לנו את ארץ ישראל שיש בה את שתי המעלות: **ארץ טובה ומלאה בכל טוב, וארץ שאנחנו מתיישבים בה באופן קבוע.**

תשובות

- הצלת יעקב מלבן** - הייתה בעת שיעקב התגורר בקביעות במשך 20 שנה אצל לבן ב'ארם'. לכן, בהבאת הביכורים מזכירים שלמרות שזה היה מקום קבוע - הוא לא היה מקום טוב וראוי. לעומת זאת, ההצלה מעשו הייתה בזמן בריחה ומנוסה, ולא במקום קבוע.
- הצלת בני ישראל ממצרים** - הייתה כאשר בני ישראל התגוררו שם בקביעות במשך 210 שנים. לכן, בהבאת הביכורים מזכירים שלמרות שזה היה מקום קבוע - הוא לא היה מקום טוב וראוי. לעומת זאת, שאר הניסים במדבר נעשו תוך כדי המסע ולא במקום קבוע לאורך זמן.
- מכיוון שההודאה היא על מקום קבוע, מדייק רש"י לכתוב "חסדי המקום", כדי לרמוז על מעלת המקום **הקבוע**.

ההוראה לחיים

- מצוות ביכורים מלמדת אותנו שני דברים עיקריים:
- להודות לה' על חסדיו הרבים שנתן לנו את ארץ ישראל הטובה.**
 - להכניס אלוקות בתוך הגשמיות.**
- אי אפשר להסתפק בעבודת התורה והתפילה כדי להתקשר עם הקב"ה, אלא עלינו לקחת את הדברים הקבועים, הגשמיים והמשובחים ביותר ולהפוך אותם לטוב ולקדושה.

לקוטי שיחות חלק י"ד, א